



Hồng Thủy

Ở những nước văn minh, người phụ nữ luôn được đề cao, chẳng hạn ở Mỹ có câu “lady first”, đàn bà đi đâu cũng được ưu tiên.

Ở Việt Nam ngày xưa cũng “nhất vợ nhì trời” chứng tỏ đàn bà luôn được nể nang cung chiêu.

Vậy mà từ ngày Cộng sản cầm quyền chúng đã khiến một số lớn đàn bà Việt Nam biến thành món hàng rẻ mạt bị bán sang Tàu và Đại Hàn làm nô lệ tình dục.

Truyện *Người Con Gái Không Có Tuổi Xuân* là một thí dụ điển hình của một tệ trạng xã hội. Thật xót xa!



NGƯỜI CON GÁI KHÔNG CÓ TUỔI XUÂN

Trâm về Việt Nam ăn đám cưới con bà chị vào đúng dịp gần Tết Tây. Lễ Giáng Sinh vừa qua, năm mới sắp tới, không khí ban đêm của Sài Gòn thật từng bừng náo nhiệt.

Trâm hoa mắt lên vì đèn đóm giăng đầy phố xá. Ở bên Mỹ hơn 30 năm, Trâm chưa bao giờ thấy nơi nào chằng đèn nhiều đến như vậy. Phải nói là một cái võng đèn khổng lồ, mắc vào những hàng cây ở hai bên đường, chạy dài từ chợ Bến Thành đến đường Nguyễn Huệ, chạy đổ ra bờ sông, tạo nên một thứ ánh sáng huyền diệu phủ ngập phố xá Sài Gòn. Trâm nghĩ thầm, dù trang hoàng để làm đẹp cho thành phố vào dịp lễ lạc, nhưng đâu cần phải chằng đèn nhiều một cách quá thừa thãi như vậy, để phải trả một món tiền khổng lồ về phí tổn điện đốt sáng mỗi đêm. Bớt đi một nửa số đèn, thành phố cũng vẫn thừa ánh sáng và quá đẹp rồi.

Tất cả những cái huy hoàng tráng lệ phung phí đó, thật tương phản với cái cảnh xô bồ, vô trật tự, mất thẩm mỹ của cả rừng

xe gắn máy, phóng như điên, không bao giờ biết nhường cho người khách qua đường. Những người lái xe phần lớn mang khẩu trang bịt mặt, họ phóng bừa lên vỉa hè, suýt đâm cả vào những người đi bộ.

Một bà lão lưng còng, như muốn gập đôi người lại, ngồi nép vào bờ tường đưa tay xin tiền những người qua lại. Trâm vơ trọn mớ tiền lẻ trong túi, đặt hết vào tay bà cụ. Mấy đứa nhỏ không biết từ đâu chạy đến, vây quanh lấy Trâm xin tiền rôi rít. Trâm lúng túng không biết xử trí ra sao. Trâm không mang bóp vì sợ bị cướp giật. Tiền Trâm để trong túi đeo ở trước bụng bên trong áo, Trâm không muốn vạch áo lấy tiền ở chỗ đông người. Nàng đành phải gạt nhẹ mấy đứa nhỏ ra, miệng nói: “Sorry nghe mấy em, tiền để trong bóp, bỏ quên ở nhà rồi. Có ít tiền lẻ biếu bà cụ, bây giờ trong túi không còn đồng nào hết”. Vừa nói Trâm vừa cố rảo bước. Nàng bật cười khi quen miệng nói chữ “sorry”, chả biết đám nhỏ có hiểu “sorry” là nghĩa gì không. Một đứa trẻ vẫn cố đi theo Trâm miệng lải nhải: “Con đói quá cô ơi! Cho con chút tiền ăn cơm.” Thằng bé nói giọng kéo dài ra như đang đọc bài học thuộc lòng. Đôi mắt nó vẫn lảo liên nhìn theo mấy thằng bạn đang đi theo xin tiền những người bộ hành khác. Một thằng bạn nó được một người đang móc túi cho tiền, ngay tức khắc thằng bé bỏ Trâm phóng ra chỗ thằng bạn nhanh như một mũi tên, miệng nó lại lải nhải “Con đói quá bác ơi! Cho con chút tiền ăn cơm”. Trâm phì cười với ý nghĩ “nó đói mà còn phóng nhanh như vậy, nó mà nó chắc sẽ bay vù vù như trong phim chương”.

Đi lang thang thêm một lúc nữa, Trâm thấy mỗi chân, nàng ngồi xuống cái ghé dài bằng xi-măng ở vườn hoa trước tòa Đô Chính cũ. Một người bán nước dừa tươi chạy lại mời Trâm. Nàng nhìn thấy gương mặt hơi quen nhưng không nhớ được là ai. Bỗng người đó kêu lên: “Bác Trâm phải không? Con đây, con là Phượng hồi đó đi làm cho bác Hương gần nhà thờ Cầu Kho đó. Bác nhớ con không?” Phượng ngồi bệt xuống bãi cỏ, ôm lấy chân Trâm lắc qua lắc lại. Làm sao Trâm nhận ra nó được. Con bé Phượng cách đây 5 năm còn là một con bé thật ngây thơ, đôi mắt tròn to, da trắng, tóc dài đen mượt. Bây giờ

trước mắt Trâm là một thiếu phụ gầy guộc, xác xơ. Trâm nhìn con bé nước mắt lưng tròng, nàng nghẹn ngào hỏi: “Làm sao mà con ra nông nỗi này.” Nó oà lên khóc, gục đầu vào đầu gối nàng: “Con khổ lắm bác ơi!” Nó nấc lên từng hồi khiến Trâm cũng khóc theo.

Cách đây 5 năm, Trâm về thăm Việt Nam lần đầu tiên. Nàng ở nhà Hương là chị họ của nàng. Phượng là cô bé giúp việc cho Hương. Nó xinh xắn, ngoan ngoãn nên Hương rất thương. Năm đó nó mới 18 tuổi. Trâm ở chơi với Hương một tuần lễ. Hương bận cửa hàng nên giao Phượng đưa Trâm đi chơi. Con bé lái xe Honda của Hương chở Trâm đi khắp nơi khắp chốn. Hai bác cháu rất hợp nhau.

Ít lâu sau Trâm nghe Hương kể chuyện ba của Phượng mất vì bệnh ung thư gan, mẹ thì bị tai nạn gãy xương chân. Hương làm ăn thua lỗ dọn đi Đà Lạt ở với con nên phải cho Phượng nghỉ việc. Trâm gửi Hương 200 đô la cho Phượng. Từ đó Trâm không được tin tức gì về Phượng nữa. Đời sống bận rộn làm Trâm cũng quên luôn con bé dễ thương đã làm tài xế ôm cho Trâm suốt một tuần lễ ở Sài Gòn. Bây giờ con bé dễ thương đã biến thành người thiếu phụ tang thương, đang khóc nức nở kể lại những ngày trời nổi cho Trâm nghe.

Bác đi về Mỹ độ mấy tháng thì tai họa xảy đến với gia đình con. Bố con chết, mẹ bị tai nạn gãy chân. Thành em con mới 10 tuổi phải nghỉ học đi nhặt rác kiếm sống qua ngày. Bác Hương làm ăn thua lỗ, cho con nghỉ việc. Sau đó con đi làm chiêu đãi viên ở một nhà hàng.

Tại đây, con đã gặp một người môi giới kiếm vợ cho mấy người Tàu ở Đài Loan. Họ nói nếu con muốn kiếm tiền nhiều lo cho gia đình, thì nên lấy chồng già. Vì mấy người già mới có nhiều tiền. Con muốn lo cho mẹ con chữa lành bệnh và em con đi học lại, nên đồng ý. Họ đưa cho con tấm hình một ông già, nhưng trông còn rất khỏe mạnh đứng trước một ngôi nhà thật bự. Họ nói đó là nhà của ông ta vì ông ta trước 1975 buôn bán ở Chợ Lớn nên rất giàu có. Họ nói, nếu con chịu họ sẽ cho

trước mẹ con 4 triệu đồng. Sau khi làm vợ ông ta, con sẽ có tiền nhiều, tha hồ gửi về cho mẹ con.

Họ bắt con phải ký giấy hứa làm vợ trong vòng 10 năm không được đòi ly dị. Lúc đó con mới 19 tuổi. Con nghĩ hy sinh 10 năm để được có nhiều tiền giúp gia đình, nên con bằng lòng.

Sang tới Đài Loan con mới biết chồng con là một ông già bệnh hoạn ốm yếu, ở chung với vợ chồng người con trai trong một căn nhà bình thường, không có vẻ gì giàu có hết. Căn nhà thật bự trong hình là nhà bà con của ông ta. Tấm hình họ cho con xem là hình ông ta chụp từ 10 năm về trước lúc còn khỏe mạnh. Ông ta nói và hiểu được tiếng Việt chút ít. Con hỏi xin tiền để hàng tháng gửi về cho mẹ con, ông ta nói ông ta đã tốn rất nhiều tiền cho người môi giới để mua con, nên hết tiền rồi. Ông ta chỉ cho con được 2 lần tiền để gửi về nhà. Sau đó ông không cho nữa.

Con sống như tù giam lỏng, không được đi ra ngoài. Hàng ngày phải làm đủ việc cực nhọc, hầu hạ ông già mà không được trả lương. Một hôm thằng con ông già làm ầu con, vợ nó ghen đánh con một trận thừa sống thiếu chết. Từ đó con vợ nó luôn tìm dịp hành hạ con. Lúc đó con không dám trốn đi vì không có tiền, không biết đường xá, lại cũng chưa nói được tiếng Tàu. Con chịu đựng sống như vậy được hai năm.

Một hôm nhà họ có đám giỗ. Khách đến ăn giỗ có một người đàn ông Việt Nam. Con lén năn nỉ họ giúp con trốn đi. Họ thương tình giúp đỡ, nhưng sợ bị liên lụy nên chỉ cho con ở đỡ hai hôm. Họ mang con tới một khu chợ cách xa nơi họ ở, cho con một ít tiền đủ mua cơm ăn hai ngày và dặn con ráng đi kiếm việc làm. Con xin được chân phụ bếp và rửa chén trong một tiệm bán mì. Ông chủ cũng là đầu bếp chính, ông ta không đảng hoàng, cứ tìm cách dè con hoài. Bà chủ biết được, nổi máu ghen, đuổi con đi.

Con đang bơ vơ không chỗ ở, thì gặp một bà nhà giàu đi xe hơi. Bà nói tiếng Tàu, con chỉ hiểu được chút ít. Bà nói sẽ mướn con làm việc nhà và trả nhiều tiền. Ai dè bà đưa con vào làm trong một ổ điểm hạng sang. Con trốn đi mà không thoát,

bị nhốt vào phòng tối và bỏ đói hai ngày. Bà cho người canh chừng, con không có cách nào trốn đi được nữa.

Gần một năm sau, nhờ một người khách đến chơi thường xuyên, rất thích con, giúp đỡ con mới thoát được. Về tới Việt Nam, con mới biết mẹ con đã chết vì bị bệnh gan. Bây giờ chỉ còn hai chị em con, nương nhau sống qua ngày.

Phượng vừa khóc vừa kể, Trâm vừa nghe vừa khóc. Khi câu chuyện kết thúc, mắt hai bác cháu cùng sưng húp. Cũng may trời tối, thiên hạ lo ngắm phố phường, chả ai để ý đến hai bác cháu. Trâm xót xa nhìn Phượng: “Con có đau không mà trông ốm yếu quá vậy?”- “Bây giờ đã khá lắm rồi đó bác. Con bị bệnh cả năm trời, may nhờ có mấy bà phước giúp đỡ con mới qua khỏi.” Trâm dúi vào tay Phượng một ít tiền. Hai bác cháu trao đổi địa chỉ cho nhau. Trâm căn dặn: “Bao giờ con gặp khó khăn, nhớ liên lạc với bác. Trước khi bác về lại Mỹ, hai bác cháu phải đi ăn với nhau một bữa cơm. Bác muốn gặp cả em con nữa.” Nhìn theo cái bóng gầy guộc của Phượng, một bên vai trĩu xuống vì gánh đũa quá nặng, Trâm chép miệng thở dài: “Tội con bé, cuộc đời đã đánh cắp mất tuổi xuân của nó.”

Hồng Thủy

